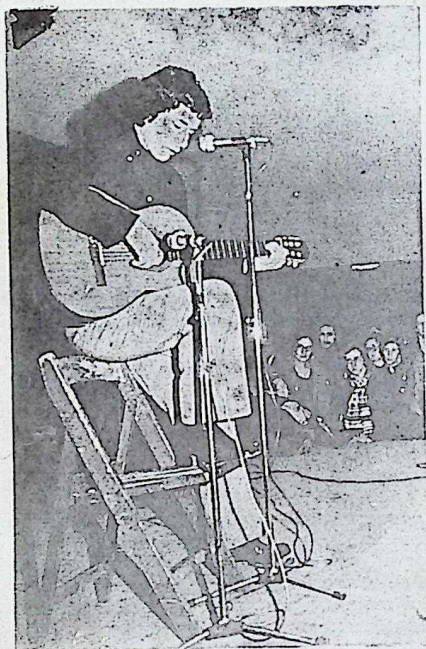

SUBIRACHS - LAFFITTE - CORAL CANIGO

L'actuació d'en Subirachs.

La Festa Literària de la Nit de Santa Llúcia tingué una cloenda musical gens mancada d'atractius. Quan la boirina del fum de tabac havia assolit una densitat notable, quan la xerrameca de la gent s'havia disparat del tot, quan semblà arribar el moment culminant de les tertúlies més o menys amicals, aleshores es produïren les intervencions dels artistes convidats, artistes de la comarca d'Ausona, que actuaven davant el «seu» propi públic, davant una bona selecció de la intel·lectualitat catalana (no vull dir que hi fossin tots, però hi havia alguns peixos dels més grossos. Sí, el que podríem anomenar, en termes vagament mariners, lluç de palanque).

Obrí la tanda en Rafael Subirachs, artista força solvent, d'executòria brillant, tot i que en aquests darrers temps no s'ha prodigat pas massa. En Rafael cantà amb fe, amb convicció, amb vehemència, amb energia. Va complaure l'auditori, més que res pel seu accent crispat i deficiós. Algunes (no sé si ben bé totes) de les cançons interpretades, corresponien al patrimoni popular, però en Subirachs les donà a conèixer en una versió prou personal i sincera per a encoratjar-nos vivament. Després d'en Rafael Subirachs actuà Dolors Laffitte. Dolors demanava silenci, im-

plorava silenci de l'auditori. Personalment considero, admirada Dolors, que el silenci un cantant no ha pas de demanar-lo sinó imposar-lo amb l'absoluta autoritat del seu art. Sobretot quan es tracta d'actuacions directíssimes com aquesta, davant un auditori teòricament sensible, teòricament capacitat per a distingir i valorar.

Però la xerrameca no s'extingia pas del tot. I la veu de la noia, sens dubte molt suggeridora i atractiva, ens hauria plagut molt més poder escoltar-la sense aquella mena de «sotto voce» tan poc escaient. Dolors Laffitte cantava, amb les seves peculiars maneres, allò, tan intensament poètic, que ens parla d'una vila morta. I davant nostre una mossà plorava a llàgrima viva. El seu promès, soci, afiliat, o el que fos, l'acaronava tot intentant reconfortar-la. L'escena constituïa, per ella mateixa, un petit poema. Dolors Laffitte ens oferí la seva versió d'un poema de Salvador Espriu musicat, segons digué, per Mercè Torrent. I un altre de Maria Aurèlia Campmany —interessantíssim— que s'anomenava «Cançó de maig malhumorada». I un altre d'en Vidal i Alcover i un de l'Anton Carrera («Res de nou aquest Nadal»). Finí la seva actuació amb «Vaig com les aus» sobre un poema d'en Josep Palau i Fabre. El darrer número del programa havia estat